

Ernest Martínez-Izquierdo

Nascut a Barcelona (1962), és director honorari de l'Orquesta Sinfónica de Navarra i principal director convidat de BCN216.

Format a Barcelona i París, el 1985 inicià la seva carrera com a director d'orquestra amb la creació del grup BCN216, especialitzat en la interpretació del repertori de cambra contemporani i amb el qual ha actuat en els principals festivals internacionals. El 1988 fou nomenat director assistent de l'Orquesta Nacional de España i l'any següent Pierre Boulez el convidà com a assistent de direcció de l'Ensemble Intercontemporain de París. De l'any 1997 al 2013 va ser director titular i artístic de l'Orquesta Sinfónica de Navarra. Així mateix, del 2002 al 2006 fou director titular i artístic de l'OBC, tot continuant-hi com a principal director convidat fins al 2009. Paral·lelament ha treballat amb prestigioses orquestres, tant nacionals com internacionals.

Com a director d'òpera destaquen les produccions *Adriana Mater* de K. Saariaho, amb direcció escènica de P. Sellars; *Carmina Burana* de K. Orff, amb posada en escena de La Fura dels Baus, i la direcció musical de la nova producció de R. Lepage per a l'Òpera del Quebec (Canadà) de *L'amour de loin* de K. Saariaho.

Ha realitzat gravacions per a les discogràfiques Deutsche Grammophon, Telarc, Harmonia Mundi, Collegno, Ircam, Stradivarius i Naxos.

Entre els guardons que ha rebut destaquen el premi Ojo Crítico de Radio Nacional de España (1995), Premi Roland de periodisme de música clàssica de Catalunya (2000), Premi Ciutat de Barcelona (2001), Latin Grammy (2006) i Diapason d'Or (2012). Des del 2006 és membre de la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi.

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL DE
LA INVESTIGACIÓN DE LA MÚSICA

DIJOURS, 25 DE FEBRER DE 2016 – 20.30 h
Cicle Intèrprets Catalans *Petit Palau*

BCN216

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Ensemble BCN216
Karen Vourch, soprano
Dani Espasa, clavecí
Ernest Martínez-Izquierdo, director

Programa

I

Maurice Ravel (1875-1937)

Trois poèmes de Stéphane Mallarmé

10'

Mon âme vers ton front où rêve

Princesse! à jalouser le destin

Surgi de la croupe et du bond

Igor Stravinsky (1882-1971)

Three japaneses lyrics

4'

Akahito

Mazatsumi

Tsaraïuki

Two poems of Konstantin Balmont

3'

The Flower

The Dove

Manuel de Falla (1876-1946)

Concerto

6'

(Estrenada al Palau de la Música Catalana el 5 de desembre de 1926)

Allegro

Lento

Vivace

Psyché

8'

(Estrenada al Palau de la Música Catalana el 9 de febrer de 1925)

II

Kaija Saariaho (1952)

Emilie Suite

25'

Presentiments – Forebodings

Interlude I (instrumental)

Principia – Principia

Interlude II (instrumental)

Contre l'oubli – Against Oblivion

Proper concert

Enrique Bagaría, piano

DIMECRES, 02.03.16 – 20.30 h

Petit Palau

Obres de Haydn, Granados, Albéniz,
Mompou i Scriabin

Comentari

Evocació: de segle a segle

Les dues primeres dècades del segle XX la música simfònica assoleix una culminació en la gran orquestra amb obres de Mahler, Strauss i el mateix Debussy, o de Schönberg i Stravinsky. Però alhora, anava prenent cos un marcat interès per formes més cambrístiques que, pocs anys després miraren cap al neoclassicisme o a gestos més vinculats a l'avantguarda.

Aleshores la música programàtica ja s'havia manifestat en el sextet *La nit transfigurada* de final del segle, i poc més tard en l'escena, en els casos de *La història del soldat* i en el *Pierrot Lunaire* de la segona dècada del segle XX.

Hi ha dos pols de desenvolupament dels nous llenguatges. París, a partir de les propostes de Debussy, i Viena, des d'on Schönberg promou missatges inquietants quant a la tonalitat. La poesia dialoga de manera determinant amb la música i, més encara, la impregna de sentit en tant que el discurs es fa més metafòric. S'instal·la l'evocació.

Ravel troba fonts en la poesia simbolista, en la més abstracta i misteriosa de Mallarmé. I el 1913 compon els seus *Trois poèmes*. Moments de contacte freqüent amb Stravinsky, que l'informa del *Pierrot* de Schönberg que havia conegut recentment. De fet, la partitura de *Trois poèmes* disposa de la mateixa plantilla. La poesia és determinant en l'estructura de la música.

Però aquesta influència del *Pierrot* també arriba a Stravinsky, que alhora compon per a soprano i el mateix grup les *Three japaneses lyrics*. I fins i tot dedica cada poema als seus amics Délage, Schmitt i Ravel, "apaches" avantguardistes com Falla. Malgrat que és Debussy qui hi ha darrere d'aquesta devoció per l'estètica japonesa. Com en Ravel, aquí la poesia determina la frase, encara que la brevetat de l'haiku en condiciona la construcció, amb més desenvolupament instrumental.

Poc després la Gran Guerra estableix una ruptura, i Falla torna a Espanya, on comença un important procés de modernització de la vida musical. Al final de la guerra estrena *El sombrero de tres picos* i la seva estètica s'orienta cap a formes de reduït grup instrumental. Així, el 1923 estrena *El retablo de Maese Pedro*; el 1925, *Psyché*, i l'any següent, també a Barcelona, el *Concerto*. Sols sis instruments, entre els quals disposa de la novetat del clavecí i esdevé una de les grans obres de les avantguardes del segle XX.

Les músiques de finals del segle XX es van enriquir amb l'obra de la finlandesa Saariaho, que va estrenar l'òpera *Emilie* sobre llibret d'A. Maalouf el 2010. El llenguatge de Saariaho, a un segle de distància, també està compromès amb l'evocació.

Textos i traduccions

Maurice Ravel

Trois poèmes de Stéphane Mallarmé
(1842-1898)

“Soupir”

*Mon âme vers ton front où rêve, ô calme sœur,
Un automne jonché de taches de rousseur,
Et vers le ciel errant de ton œil angélique
Monte, comme dans un jardin mélancolique,
Fidèle, un blanc jet d'eau soupire vers l'Azur !
—Vers l'azur attendri d'octobre pâle et pur
Qui mire aux grands bassins sa langueur infinie
Et laisse, sur l'eau morte où la fauve agonie
Des feuilles erre au vent et creuse un froid sillon,
Se trainer le soleil jaune d'un long rayon.*

La meva ànima cap al teu front, on somnia, Oh germana calma, una tardor coberta de vermellor, i cap al cel pregon del teu ull angèlic puja, com en un jardí melancòlic, fidel, un blanc raig d'aigua cap a l'atzur!
—Cap a l'atzur entendrit d'octubre pàl·lid i pur que reflecteix en els estanys el seu infinit llanguiment i deixa, sobre l'aigua morta on la ferotge agonía de les fulles deambula al vent i excava un fred solc, arrossegar-se el sol groguenc per un llarg raig de llum.

“Placet futile”

*Princesse! à jalouser le destin d'une Hébè
Qui poind sur cette tasse au baiser de vos lèvres;
J'use mes feux mais n'ai rang discret que d'abbé
Et ne figurerai même nu sur le Sèvres.*

Princesa! Per desitjar el destí de l'Hébè que apareix en aquesta tassa quan hi acosteu els llavis; uso les meves armes però només tinc rang d'abat i no apareixeria ni nu a la porcellana.

*Comme je ne suis pas ton bichon embarbé
Ni la pastille ni du rouge, ni Jeux mièvres
Et que sur moi je sais ton regard clos tombé,
Blonde dont les coiffeurs divins sont des orfèvres!*

Com que no sóc el vostre gosset faldiller ni la piga, ni el coloret, ni els jocs melindrosos, i que noto en mi la vostra mirada closa i seductora, rossa els perruquers divins de la qual són orfèvres!

*Nommez-nous... toi de qui tant de ris framboisés
Se joignent en troupeau d'agneaux apprivoisés
Chez tous broutant les vœux et bêlant aux délires,*

Nomeneu-me... tu de qui tants rínxols vermells s'ajunten en ramats d'anyells mansos tots ells pasturant els desitjos i belant als deliris,

*Nommez-nous... pour qu'Amour ailé d'un éventail
M'y peigne flûte aux doigts endormant ce bercail,
Princesse, nommez-nous berger de vos sourires.*

Nomeneu-me... perquè Amor, alat amb un ventall m'hi pentini, la flauta a les mans, adormint aquest clos, Princesa, nomeneu-me pastor dels vostres somriures.

“Surgi de la croupe et du bond”

*Surgi de la croupe et du bond
D'une verrerie éphémère
Sans fleurir la veillée amère
Le col ignoré s'interrompt.*

Sorgit del capdamunt i del salt d'un gerro efimer sense florir l'amarga vetlla, el coll ignorat s'atura.

*Je crois bien que deux bouches n'ont
Bu, ni son amant ni ma mère,
Jamais à la même chimère,
Moi, sylphe de ce froid plafond!*

Crec que dues boques no han begut, ni el seu amant ni ma mare, mai en la mateixa quimera, jo, silf d'aquest fred sostre!

*Le pur vase d'aucun breuvage
Que l'inexhaustible veuvage
Agonise mais ne consent,
Naïf baiser des plus funèbres!
À rien expirer annonçant
Une rose dans les ténèbres.*

El gerro pur de cap beuratge
que l'inesgotable viduïtat
agonitza però no consent,
ingenu petó dels més fúnebres!
Expirar anunciant
una rosa en les tenebres, per res...

Igor Stravinsky

Three japaneses lyrics

Textos del llibre *Poesia japonesa* d'Aleksandr N. Brandt, basat en el llibre de Hans Bethge *Japanischer Frühling / Nachdichtungen japanischer Lyrik*, que al seu torn es basà en el text de Yamabe no Akahito (700-736) *Man'yōshū*

“Akahito”

Baixem al jardí, volia ensenyar-te
les flors blanques.
Cau la neu... Aquí és tot flors
o bé neu blanca?

“Mazatsumi”

Abril arriba. Trencant el gel amb la seva escorça
saltironen felices en el rierol
les ones escumejants: volen ser
les primeres flors blanques de la felix Primavera.

“Tsaraiuki”

Què s'albira de tan blanc en la llunyania?
Es diria que arreu hi ha núvols entre els turons:
els cirerers en flor festegen
finalment l'arribada de la Primavera.

Igor Stravinsky

Dos poemes de Konstantin Balmont (1867-1942)

“Myosotis, floreta d'amor”

Myosotis, floreta d'amor,
tendra flor de dolces confidències,
per a la meva estimada, la bufona.

I l'aigua clara sobre les pedres
és més bella allà on floreixes;
la teva germaneta, estrella clara,
en el cel brilla i somriu.

Myosotis, floreta d'amor,
petit ull tan dolç, tan blau,
flor dolça i bufona
sents la meva tendra confiança?

“El colom”

L'ocell es posa sobre la teulada,
on? Allí, no el veieu,
el colom tan blanc, tan dolç?
Allí floreix la rosa roja.

El colom s'hi ha acostat,
s'ha vinclat sobre la flor,
l'enamora, la sedueix,
i després, capritxós, aixeca el vol.

Ai las, bonic colom blanc
no fugis pas, no siguis dolent,
ai las, bonic colom blanc
retorna només per un instant.

Manuel de Falla

Psyché

Text de Jean-Frédéric-Émile Aubry
(1882-1950)

*Psyché! La lampe est morte; éveille-toi. Le jour
te considère avec des yeux noyés d'amour,
et le désir nouveau de te servir encore.
Le miroir, confident de ton visage en pleurs,
reflète, ce matin, lac pur parmi des fleurs.
Un ciel laiteux ainsi qu'une éternelle aurore.
Midi s'approche et danse, ivre sur ses pieds d'or.
Tends-lui les bras, sèche tes pleurs; dans un essor
abandonne, Psyché, la langueur de ta couche.
L'oiseau chant au sommet de l'arbre; le soleil
sourit d'aise en voyant l'universel éveil,
et le Printemps s'étire, une rose à la bouche.*

Psique! La llàntia s'ha apagat; desperta't. El
dia et jutja amb ulls negats d'amor,
i el desig renovat de servir-te encara.
El mirall, confident del teu rostre plorós,
reflecteix, aquest matí, un llac pur entre les flors.
Un cel lletós com una eterna aurora.
Migdia s'acosta ballant, ebri sobre els seus peus d'or.
Estén-li els braços, eixuga el plor; en un impuls
abandonat, Psique, la llangor del teu llit.
L'ocell canta al cim de l'arbre; el sol
somriu content veient l'universal despertar,
i la primavera s'estira, amb una rosa als llavis.

Kaja Saariaho

Emilie Suite

Text d'Amin Maalouf (1949)

“*Pressentiments*”

*A Monsieur de Saint-Lambert,
Ce lundi soir, premier de septembre,
Mil sept cent quarante-neuf.
Je ne sais, mon ami, si je vous écrirai encore,
J'ai des pressentiments...
J'ai des pressentiments, mais ils peuvent mentir.
J'ai encore le coeur à vivre,
J'ai encore le goût d'écrire,*

Al Senyor de Saint-Lambert
dilluns al vespre, primer de setembre
de mil set-cents quaranta nou.
No sé pas, amic meu, si us escriuré més,
tinc pressentiments...
Tinc pressentiments, però poden ser mentida.
Encara tinc el goig de viure,
encara tinc ganes d'escriure,

*Et j'ai même le goût d'aimer,
De vous aimer avec fureur ;
Je n'ai jamais appris à aimer autrement.*

*Et vous, mon ami ?
Je vous écris de longues pages,*

Vous répondez en quatre lignes.

*Pourtant vous jurez que vous m'aimez encore,
Et je veux bien vous croire.
Que serait la réalité du monde
Sans la parure de l'illusion ?
Moi je garde jalousement mes illusions ;
Si l'on m'enchanter, je me laisse enchanter.*

*Un jour, je ne l'ignore point, nos amours finissent,
Mais nous serions cruels envers nous-mêmes
Si nous passions nos nuits d'amour
A guetter la fin de l'amour,
Ou notre propre fin.*

Ce détestable pressentiment !

*Je le chasse de mes pensées,
Il y revient, comme une mouche*

"Interlude I"

"Principia"

*Ce n'est pas tant la mort que je redoute,
Ce qui m'angoisse, ce n'est pas non plus votre
tiédeur,
Saint-Lambert, mon ami, mon amant,
Bien que j'en souffre.
Mon angoisse, ma frayeur,
Et j'en rirais presque,
C'est de mourir sans achever
Ma traduction de Newton.*

Philosophiae Naturalis Principia Mathematica

*Je ne songe plus à rien d'autre !
Je me lève à neuf heures, quelquefois à huit,
A trois heures, je m'interromps pour un café ;
Je reprends le travail à quatre heures.*

*La Lune gravite vers la Terre, et par la
force de la gravité elle est continuellement
retirée du mouvement rectiligne et retenue
dans son orbite.*

*Je m'arrête à dix heures, je dîne,
Voltaire assiste à mon souper,
Nous causons jusqu'à minuit.*

*i inclús ganes d'estimar,
d'estimar-vos amb furor;
no he après mai a estimar d'altra manera.*

*I vós, amic meu?
Us escric pàgines llargues*

i responeu amb quatre línies.

*Tanmateix jureu que encara m'estimeu,
i jo us vull ben creure.
Què seria sinó la realitat del món
sense l'adorn de la il·lusió?
Jo guardo gelosament les meves il·lusions;
si m'embruixen, em deixo embriuar.*

*Un dia, no ho ignoro, els nostres amors acaben,
però seríem cruels amb nosaltres mateixos
si passéssim les nostres nits d'amor
a sotjar la fi de l'amor,
o la nostra pròpia fi.*

Aquest pressentiment detestable!

*El foragito dels meus pensaments,
però hi retorna, com una mosca.*

*No és pas tant la mort que temo,
el que m'angoixa, tampoc és la vostra
tebior,
Saint-Lambert, amic meu, el meu amant,
encara que la pateixi.
La meva angoixa, el meu espant,
i gairebé me'n 'enric,
és de morir sense acabar
la meva traducció de Newton.*

Philosophiae Naturalis Principia Mathematica

*No penso en res més!
Em llevo a les nou, de vegades a les vuit,
a les tres, m'aturo per a prendre café;
reprenc el treball a les quatre.*

*La Lluna gravita cap a la Terra, i per la
força de la gravetat està continuament
apartada del moviment rectilini i retinguda
en la seva òrbita.*

*Acabo a les deu hores, sopo,
Voltaire assisteix al meu sopar,
xerrem fins a mitjanit.*

*Ensuite je me remets à l'ouvrage
Jusqu'à cinq heures du matin.*

La force qui retient la Lune dans son orbite est en raison réciproque du carré de la distance des lieux de la Lune au centre de la Terre.

*C'est à cela que je m'acharne,
Et que j'épuise mes dernières forces.*

Fluxum et refluxum Maris ab actionibus
Solis ac Lunae oriri debere.
Il y a deux espèces de marées, solaires
et lunaires, qui peuvent se former
indépendamment...

*J'ai quasiment fini.
Je dois encore revoir mes épreuves,
Ajouter quelques commentaires,
Mais l'essentiel est fait ;
Si mes funestes pressentiments
S'avèrent mensongers,
Bientôt je porterai mon livre dans mes bras.*

Principes Mathématiques de la
Philosophie naturelle

"Interlude II"

"Contre l'oubli"

*Et si je ne me relevais pas,
Le livre paraîtra quand même*

Principes Mathématiques...
Par feu la Marquise du Châtelet
Ouvrage posthume

*Toujours la mort triomphe au dernier acte,
Mais qu'elle me laisse terminer mon livre,
Pour qu'on se souvienne de moi.
Jusqu'au dernier moment j'aurai une plume à
la main,
La tête haute,
Le cœur amoureux,
L'esprit dans les étoiles.*

Monsieur Newton explique que le Soleil est jaune parce que sa lumière abonde en rayons de cette couleur. Il est possible que dans d'autres systèmes il y ait des soleils verts, ou bleus, ou violets, ou rouges-sang ; et qu'il y ait même aux

Després m'hi torno a posar
fins a les cinc del matí.

*La força que reté la Lluna en la
seva òrbita és, de resultes, recíproca del quadrat
de la distància dels llocs de la Lluna al
centre de la Terra.*

És això per què m'acarnisso
i per què esgotó les meves darreres forces.

*Fluxum et refluxum Maris ab actionibus
Solis ac Lunae oriri debere.
Hi ha dues menes de marees, solars
i lunars, que poden tenir lloc
independentment...*

Ja gairebé he acabat.
He de repassar les proves,
afegir alguns comentaris,
però l'essencial està fet;
si els meus pressentiments funestos
resulten ser mentiders,
aviat duré el meu llibre en braços.

*Principis Matemàtics de la
Filosofia natural*

I si no m'alcés,
el llibre apareixeria igualment

*Principis Matemàtics...
Per la difunta Marquise du Châtelet
Obra pòstuma*

La mort sempre triomfa al darrer acte,
però que em deixi acabar el llibre,
perquè es recordin de mi.
Fins al darrer moment tindré una ploma a
la mà,
el cap ben alt,
el cor enamorat,
l'esperit a les estrelles.

*El Senyor Newton explica que el Sol
és groc perquè la seva llum és abundant
en raigs d'aquest color. És possible
que en altres sistemes hi hagi
sols de color verd, o blaus, o violetes, o
vermells sang; i inclús que hi hagués*

confins de la Nature d'autres couleurs
que celles que nous connaissons dans
notre monde-ci.

*als confins de la natura altres colors
que no coneixem en
el nostre món.*

*Les couleurs me manquent déjà,
Les rêves me manquent,
La vie me manque,
Et je redoute de sombrer
Avec livre et enfant
Dans le vertige de l'inconscience,
Dans le puits de l'oubli.*

Ja em manquen els colors,
em manquen somnis,
em manca vida,
I temo enfonsar-me
amb llibre i infant
en el vertigen de la inconsciència,
en el pou de l'oblit.

Biografies

BCN216

Al llarg dels més de trenta anys, durant els quals ha exercit ininterrompudament la seva activitat, el grup BCN216 s'ha convertit en una referència obligada del panorama musical a Espanya. Sorgit el 1985, fruit de la iniciativa conjunta del compositor i director d'orquestra Ernest Martínez-Izquierdo i del flautista David Albet, actual director artístic del conjunt, el grup s'ha mostrat des d'aleshores obert a tot tipus de propostes, estímuls i novetats, en què els criteris i les premisses han estat tant la qualitat dels intèrprets com dels compositors.

En la seva tasca de normalització i difusió del repertori contemporani, el BCN216 considera gairebé una obligació difondre al nostre país el millor del panorama de la música contemporània, tant nacional com internacional, bo i combinant les propostes més clàssiques de noms ja reconeguts i l'aposta per l'escriptura dels joves compositors, experiència que ha resultat sempre molt enriquidora per al públic i per als músics.

Actualment el seu objectiu, a més de la projecció internacional, és acostar a un públic cada vegada més ampli una programació que no es tanqui a l'intercanvi amb altres formes artístiques, com la dansa, el teatre o el cinema, sinó que al contrari, l'estimuli i l'assumeixi com a element fundacional i intrínsec en la seva tasca d'experimentació i difusió.

Violins: Francesc Guzman, Alicja Pilarcyk, Ariadna Rodriguez, Marina Sala; **Viols:** Ursula Amargós, Nina Sunyer; **Violoncels:** Marc Galobardes, Olga Manescu; **Contrabaix:** Nenad Jovic; **Flautes:** David Albet, Joan Pons; **Clarinet:** Xavier Castillo, Abel Batlles; **Oboè:** Ivan Alcazo; **Fagot:** Maria Crisol; **Trompes:** Gabriel Zahonero, Iván Carrascosa; **Trombó:** Gabriel Mateu; **Piano:** Jordi Masó; **Arpa:** Laura Boschetti; **Percussió:** Ferran Carceller, Miquel Vich, Joan Perez.

Karen Vourch

Va estudiar cant a Zuric i després al Conservatori Nacional Superior de Música de París, i ha rebut classes de C. Ludwig, G. Chambers, M. Walker i E. Golgevit. Ha estat premiada en molts concursos internacionals de cant. El 2009 va obtenir la Victoire de la Musique Classique en la categoria d'artista revelació i el Prix Del Duca de l'Acadèmia de Belles Arts.

Després de debutar a l'Opéra Studio de Zuric, ha ofert nombrosos rols d'òpera per tot França, i a les ciutats de Zagreb, Sant Petersburg, Londres o Tòquio. També es prodiga en concert, tant en recital com en oratori per tot Europa. Col·labora freqüentment amb els compositors contemporanis K. Saariaho, M. Nitschke, P. Fenelon, W. Cosma, P. Eotvos, G. Conesson o P. Dusapin.

Conserva un estret lligam amb la música de cambra, col·laborant freqüentment amb diferents formacions, com el Trio Wanderer, i amb els pianistes V. Wagner, A. le Bozec o A. Queffelec.

També ha cantat sota la direcció de reputats directors d'orquestra: L. Langrée, Sir J. E. Gardiner, Ch. Dutoit, E. Martínez-Izquierdo, L. Equilbey, M. Plasson, K. Ono o M. Letonja.

Entre els seu futurs projectes té *Pelléas et Mélisande* a l'Òpera d'Hamburg sota la direcció de K. Nagano, *Wenn du dem Wind* de Pascal Dusapin i *La voix humaine* de F. Poulenc a Nantes. Ha enregistrat diversos CD (per als segells Aparte Music, Naxos i Mezzo TV). El seu darrer enregistrament ha estat *Quatre instants* i *Emilie Suite* de K. Saariaho amb l'Orchestre Philharmonique d'Estrasburg, dirigida per M. Letonja.

Màster en física quàntica per la Universitat Mc Gill-Montréal, va acabar la seva formació amb un doctorat en física teòrica a l'École Normale Supérieure d'Ulm-Paris.

Dani Espasa

Nascut a la Canonja (Tarragonès), va estudiar piano als conservatoris de Tarragona i Barcelona, i arquitectura a la UPC de Barcelona. Ha treballat com a compositor, pianista i director musical de teatre, dansa i televisió (TV3 i TVE). A més de ser productor i compositor de diversos discs de Lídia Pujol, també és director musical, pianista i acordionista de la cantant Maria del Mar Bonet. Ha dirigit l'*ensemble* de música contemporània BCN216 i ha estrenat i enregistrat peces per a piano del compositor Joan Albert Amargós i Enric Granados. Des del 2003 és pianista i clavecinista col·laborador de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), amb la qual ha enregistrat com a solista per als segells Naxos, Harmonia Mundi i BIS Records.

Després de completar els estudis de clave i baix continu amb Béatrice Martin a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), cursos amb Pierre Hantaï i Olivier Beaumont, i estudis de música de cambra amb J. Savall, P. Memelsdorff, J-P. Canihac i M. Kraemer, inicià una intensa activitat en grups de música barroca, renaixentista i medieval. En aquesta etapa treballà amb Hespèrion XXI, Le Concert des Nations, Acadèmia 1750, Mala Punica, La Hispanoflomenca, Les Sacqueboutiers de Tolosa de Llenguadoc i La Caravaggia. Ha actuat en prestigiosos festivals de música i sales de concerts d'Europa, Amèrica i Àsia. Des del 2005 és director de l'orquestra barroca Vespres d'Arnadí.

Actualment és professor d'improvisació i de música de cambra a l'ESMUC.